

vená. Dle § 5 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n. rozhoduje v případech, kde řízení je přikázáno s p r á v n í m úřadům, předseda soudu lichevního jako zástupce příslušného politického správního úřadu bez přísedících. Právomoci lichevního soudu na místě úřadu správního, tudíž právomoci předsedy lichevního soudu přikazuje (podle § 1 odstavec druhý zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.) nařízení vlády republiky československé ze dne 3. září 1920, čís. 517 sb. z. a n. také zmíněný přešupek překročení nejvyšších cen dle § 6 zákona ze dne 17. října 1919, čís. 568 sb. z. a n. Nepříslušnost soudů a zejména též soudů lichevních (v řádném jejich obsazení dle zákona ze dne 17. října 1919, čís. 567 sb. z. a n.) jest tedy jasná. Příslušným k rozhodování o tomto přešupku se nestane soud ani dle § 262 tr. ř., když — jednáje o obžalobě pro trestný čin, podléhající právomoci soudů — dojde k přesvědčení, že skutečnosti, objevivší se při hlavním přelíčení, tvoří skutkovou podstatu nikoli činu v obžalobě uplatňovaného, nýbrž přešupku překročení nejvyšších cen, ježto i v těchto případech dbáti jest soudu mezi příslušnosti soudů (srovnej čl. I a VIII zákona ze dne 23. května 1873, čís. 110 ř. z., §§ 1 a 9 čís. 1 tr. ř.). Kterou cestou jest se bráti soudu v takových případech, káže správně třetí odstavec § 20 nařízení vlády ze dne 11. listopadu 1919, čís. 597 sb. z. a n., když stanově, že se přešupek správní, sbíhá-li se s trestnými činy, přikázanými soudům lichevním, z řízení soudního vyloučí a ohledně něho, jde-li o takový přešupek správní, jehož potrestání přikázáno soudu lichevnímu na místě úřadu správního, — provede řízení dle §§ 5—9 zákona o soudech lichevních, totiž předsedou lichevního soudu bez přísedících. Dospěl-li tedy nalézací soud ku přesvědčení, že tu není skutkové podstaty přečinu předražování, jak obžaloba uplatňovala, měl se obmeziti na výrok, sprostující obžalovaného z obžaloby pro tento přečin, a postoupiti spisy předsedovi lichevního soudu u okresního soudu místně příslušného, k dalšímu řízení proti obžalovanému pro přešupek překročení nejvyšších cen. Neučinil-li tak, osvojil-li si rozhodnutí i co do tohoto přešupku, uznal-li obžalovaného vinným tímto přešupkem a odsoudil-li ho pro tento přešupek ku trestu, porušil tímto odsuzujícím výrokem zákon co do otázky, je-li překročení nejvyšších cen činem trestným, příslušejícím ku právomoci soudů. Výrok jest zmatečný dle § 281 čís. 9 a) tr. ř.

Čís. 606.

Ke skutkové podstatě zločinu podílnictví na krádeži dle § 185 tr. zák. nestačí po stránce subjektivní vědomí pachatele, že se věc do držení toho, od něhož jí nabytí, nedostala způsobem poctivým.

(Rozh. ze dne 15. listopadu 1921, Kr I 160/21.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl v neveřejném zasedání stížnosti obžalovaného do rozsudku zemského trestního jakožto nalézacího soudu v Praze ze dne 13. prosince 1920, pokud jím byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži dle §§ 185, 186 a) tr. zák., napadený rozsudek zrušil a vrátil věc soudu své stolice, by ji znovu projednal a rozhodl — mimo jiné z těchto

d ů v o d ů :

Napadeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným zločinem podílnictví na krádeži ve smyslu §§ 185, 186 a) b) tr. zák., spáchaným tím, že, koupiv 4 stoly v ceně 7600 K, ukradené několika pachateli Ěmilu G-ovi, převedl na sebe věci ukradené a odbyt jich opatřil, při čemž mu dle hodnoty věci bylo povědomo, že krádež spáchána byla způsobem takovým, který ji činí zločinem. V rozhodovacích důvodech rozsudku uvádí se o stěžovateli nejprve, že doznává faktické okolnosti, »z nichž plyne jeho vina«, v zápětí však se dodává, že se stěžovatel hájí tím, že mu známo nebylo, že se jedná o věci kradené. Na to pak soudní dvůr již na základě tohoto doznání v souvislosti s ostatními okolnostmi dospěl k přesvědčení, že stěžovatel, když stoly kupoval, dobře věděl, že jde o věci kradené (ceny vyšší než 200 K). Zjišťuje, že stěžovatel projevil pochybnost o původu oněch stolů, že je však přece koupil, aniž zjistil, odkud prodavači jich je mají, že proto dle přesvědčení soudu věděl, že poctivým způsobem do držení obyčejných dělníků se nedostaly, což prý ostatně také z ceny jich bylo patrným. Zmateční stížnosti, která se dovolává důvodů zmatečnosti dle § 281 čís. 5, 9 a), po případě čís. 10 tr. ř., nelze upřítí oprávnění. Skutková podstata podílnictví na krádeži nebo na zpronevěře předpokládá na rozdíl od skutkové podstaty přestupku dle § 477 tr. zák. pachatelovo vědomí, že věc, kterou ukrývá, na se převádí nebo jejíž odbyt opatřuje, byla ukradena nebo zpronevěřena. Zjištění tohoto vědomí nelze tudíž nahraditi zjištěním vědomí, že se věc do držení toho, od něhož jí bylo nabyto, nedostala způsobem poctivým. Lzeť si zajisté cizí věc opatřiti také jiným způsobem nepoctivým, pravidelně ovšem zároveň i trestným, který však nemusí nezbytně býti právě krádeží nebo zpronevěrou. Kdyby byl stěžovatel na příklad věděl, že osoby, od nichž stolů nabyt, si je opatřily podvodem, jeho činnost, převedení stolů na se a opatření jich odbytu, nikdy by se samozřejmě nebyla stala činem, trestným ve smyslu § 185 tr. zák. Bylo tudíž povinností nalézacího soudu, aby náležitou pozornost věnoval zjišťování otázky, byl-li si stěžovatel toho vědom, že jde o věci kradené; povinnosti té však dbáno nebylo.

Čís. 607.

Vniknutí do úřadovny zakládá dle okolností případu zločin dle § 68 neb § 76 nebo dle § 83 tr. zák. Skutková podstata zločinu dle § 68 tr. zák. nepředpokládá předchozí úmluvy pachatelů aniž úmyslu jich vykonati násilí, ani násilí fyzické.

Pro skutkovou podstatu zločinu veřejného násilí dle § 87 tr. zák. jest lhostejno, zda ohrožený neměl za to, že čin pachatelův jest s to, přivoditi nebezpečí, vzešlo-li nebezpečí i jen pro jediného člověka; nevyhledává se vědomí pachatelova přivoditi nebezpečí; stačí v tomto směru i pouhá nedbalost.

Zločinu dle § 93 tr. zák. dopouští se i ten, kdo stěžuje nebo zhoršuje stav, jež lze kvalifikovati jako omezování osobní svobody.

Přestupku § 312 tr. zák. dopouští se cizí osoba, jež vytýká úředníku v úřadě, že zahálí.